

ŠTO VIDIŠ?

Kada čovjek postaje prosječan? – zapitao je učenik učitelja meditacije. Onda kada progleda – odgovorio je ovaj. Što treba vidjeti? Drveće, cvijeće, mjesec i zvijezde. Pa to ja vidim svaki dan – reče učenik. Ne, mislim da nije tako. Ono što ti vidiš to je papirnato drveće, papirnato cvijeće, papirnati mjesec i papirnate zvijezde. Ti naime ne živiš u stvarnosti nego u riječima i mislima. I da bi bio što precizniji učitelj je ovome nadodao još i ovo: ti živiš, na žalost, samo jednim životom na papiru i dohvatit će te smrt na papiru.

A. de Mello

PROBUDITI SE

Biti prosječan, objašnjavao je učitelj, znači biti budan. Ti još uvijek spavaš a da to još uopće i ne znaš. Da bi to pojasnio ispričao je priču o nekoj udatoj ženi koja se tužila na opijanje svojega mladoga muža. Zašto si se udala za njega ako si znala da ima sklonost prema piću? – pitali su je. A ona će: nisam imala pojma da pije dok jedne večeri nije kući došao trijezan.

A. de Mello

SVE ĆE BITI LIJEPO

Zašto su toliki sretni a evo ja nisam? -- zapitao je učenik učitelja. Zato jer su se navikli svuda vidjeti dobro i lijepo – reče učitelj. Zašto ja ne vidim svugdje dobro i lijepo? Zato jer na vani ne možeš vidjeti ono što već u svojoj unutrašnjosti ne vidiš.

A. de Mello

POUKA

Neki je posjetitelj zapitao učenika: zašto ti je potreban učitelj? A ovaj mu odgovori: kada se voda treba zagrijati potrebna nam je neka posuda kao posrednik između vode i vatre.

A. de Mello

NESPORAZUM

U odjelu za voće neke robne kuće neka si je žena željela probrati nekoliko boljih jabuka. I dok se tako sagnula osjetila je jaku bol u križima. Više se od boli nije mogla pomaći i glasno je jauknula. A prodavač koji se upravo vrtio oko nje reče: ako mislite da su vam jabuke preskupe kupite kivi.

A. de Mello

ODRECI SE »JA«

Neki je učenik došao k učitelju s ovakvom ponudom: došao sam da Vam ponudim svoju pomoć. Učitelj mu na to reče: ako se odrekneš onoga »ja« pomoć će doći sama od sebe. Može se porazdjeliti sve svoje da bi se gladnima pomoglo, može se potrošiti tijelo a ipak ne imati ljubavi. Zadrži sve ono što posjeduješ a odreci se svojega »ja«. Ne zaboravi tijelo, nego svoj »ego«. Tek ćeš tako moći ljubiti.

A. de Mello

TKO SI TI?

Neka je žena dugo bila u komi. Odjednom je imala osjećaj da dolazi u nebo i staje pred sudište. Tko si ti? čula je glas. Ja sam gradonačelnikova žena – odgovorila je. Ne pitam te čija si žena nego tko si? Ja sam majka četvero djece. Ne pitam te čija si majka nego tko si? Ja sam učiteljica. Ne pitam te za poziv nego tko si? I tako su se nizala pitanja i odgovori sve dok žena na pitanje tko si ti nije rekla: Ja sam kršćanka. Ne pitam te za religiju kojoj pripadaš, nego tko si? Ja sam ona koja je svaki dan išla u crkvu i koja je prema siromašnima uvijek bila širokogrudna. Ne pitam te što si činila nego tko si? Očito žena nije položila ispit. Bila je poslana natrag na zemlju. I kad je ozdravila odlučila je da potraži odgovor na pitanje tko je. A u tome je i bila sva razlika. Dužnost nam je da budemo. Ne bilo tko, netko ili nitko. Biti ja.

A. de Mello

LJUBAV

Što je ljubav? – zapitao je učenik učitelja. Ovaj reče: Ljubav znači ne imati nikakva straha. A čega se plašimo? – nadodao je učenik? Ljubavi – odgovorio je učitelj.

A. de Mello

SAMO JEDAN GUTLJAJ

Neki je čovjek sjedeći u baru pričao svom prijatelju kako ne razumije da mu je potreban samo jedan jedini gutljaj da bi se već osjetio pijanim. Zbilja, samo jedan gutljaj ti je dosta? – pitao je ovaj čudeći se. Da, i obično je to osmi.

A. de Mello

IDENTITET

Neki je momak pokucao na vrata svoje ljubljene. Tko kuca? – upitala je ova iznutra. Ja sam – odgovorio je momak. Onda odlazi. Ova, naime, kuća nema mjesta za tebe i za mene. Odbijeni se momak zaputio u pustinju. Tu je mjesecima meditirao o riječima svoje ljubljene. I konačno vratio se natrag i iznova pokucao na vrata svoje ljubljene. Tko kuca? – opet će ona iznutra. To si ti – reče momak i vrata su se kuće odmah otvorila.

A. de Mello

IDEOLOZI

Učitelj je bio alergičan na sve ideologe. Govorio je: U ratu ideja narod je uvijek žrtva. Kasnije je to i ovako obrazložio: narod ubija za novac ili za moć. No najbezobrazniji ubojice su oni koji ubijaju za ideje.

A. de Mello

KONKURENCIJA

Neki je učenik zapitao: Što trebam činiti da bi ljubio bližnjega? Učitelj mu na to reče: prestani mrziti sebe. Učenik se dugo mučio s ovim odgovorom. Nakon nekog vremena svratio je ponovno do učitelja i rekao mu: Ali ja se ljubim previše. Ja sam tako egocentričan i egoističan. Kako se mogu osloboditi toga? Učitelj mu reče: Budi sam svoj prijatelj i tvoj će ja biti zadovoljan. Tu ćeš i pronaći slobodu da ljubiš bližnjega.

A. de Mello

BOG IMA LICE

Zna se čuti: »Boga nitko nije vidio.« Zvuči bogohulno. Ipak samo Pismo veli: »Boga nikad nitko nije vidio.« No Pismo tu ne staje. Veli dalje: »Jedinorođenac, koji je u krilu Očevu, on ga je objavio.«

Doista, kakav je Bog? Gledamo ga ozrcaljena na razini mora, cakli se u vrhuncima gora, nazire u putu mrava i razaznaje u nedogledu neba. Ali sve je to samo zrcalo. Kakav je Bog sam? Ima li on lice?

Isus je rekao jednom svojim prisnim prijateljima da su vidjeli Boga Oca. Bili su zatečeni. Ta znadu da ga nisu vidjeli. A on će im: »Tko vidi mene, vidi Oca«, »Filipe, tako si dugo sa mnom i još me ne poznaješ«. Ima Bog lice. Isus je Božje lice. Tko vidi Isusa Boga vidi.

Nama nije dano da sretnemo Isusa na trgovima svoga grada ili na ulicama svoga sela. Nije nam dano da vidimo njegovo lice. To su međutim lice naslikali oni koji su ga gledali. (Evangelisti i Apostoli)

Isusovo je lice upisano u svako ljudsko lice. Govorio je: »Što ste učinili jednome od moje najmanje braće meni ste učinili.« Jasno se poistovjetilo s čovjekom. Svako ljudsko lice, Isusovo je lice, zapretno ili rascvjeteno, zasjenjeno ili otvoreno. Onaj čovjek s kojim se susrećem u svojim danima, s kojim dijelim radno mjesto, dom ili stol, on je Isusovo lice meni. Tko vidi čovjeka vidi Isusa, tko vidi Isusa vidi Oca Boga.

Ako je drugi čovjek Božje lice meni, ja sam Božje lice drugom čovjeku, u većem ili manjem stupnju. U većem, veli Pismo, ako kao u zrcalu primam u se lice slavnoga Isusa po djelovanju Duha.

Zna se čuti: »Boga nitko nije vidio«. Ipak Bog ima lice okrenuto ljudima. Isus je Božje lice. Čovjek pak je Isusovo lice. U konačnici čovjek je Božje lice. Uostalom Bog je stvorio čovjeka na svoju sliku. Ako je čovjek slika Božja, onda se Božje lice nazire kroz čovjekovo lice.

Zna se čuti..

Ivan Golub

SMRT

Kad sam u vjeri otkrio da je smrt samo znak i da ne može fizička smrt izmijeniti ništa, jer sam vječan, pitao sam se: koji smisao taj znak ima za naše postojanje, zašto mu se pridaje tolika važnost, i zašto tako ozbiljno plaši mnoge?

Ipak trebalo bi da je nazivamo *prijelaz, prolaz, Pasha*. Ona je poput vrati-ju: postoji ova strana i ona druga. Želimo li je ipak nazivati smrću, treba da joj podamo smisao, značenje i to ono autentično liturgijsko: mi, umirući slavimo Misu, svoju misu zrelosti.

Mislim doista da je čas smrti, osobito ako je zreo i svjestan, stvarna Misa koju svatko od nas slavi nad svijetom.

To je *DA* stvorenja Stvoritelju.

To je *AMEN* vjernika.

Carlo Corretto

KRUNICA

Postoji vrlo jednostavan način moljenja krunice koji bi mnogima mogao olakšati »dosadu« te molitve. Radi se, naime, o tome da svako zrnce posvetimo nekoj konkretnoj osobi: za svoje najdraže, ili za one za koje i najmanje mislimo moliti; ili pak, ako smo pravi kršćani, za one koji nam ne žele dobro. Na taj način, mjesto da nam se krunica čini dosadnom i kao da neće nikad završiti, zapravo nam postaje prekratka.

André Frossard

NOVO SRODSTVO

Dok je govorio ljudima, priđoše mu neki i rekoše da ga traže njegova majka i rođaci. Blago onima kojima je bilo dano ubrojiti se u Isusov rod. Isus pak reče: »Majka moja i braća moja su svi koji slušaju i drže Božju riječ.« Ne treba da zavidimo Isusovim rođacima. Isus je uspostavio novo srodstvo.

Potomcima Abrahamovim, što su se busali u prsa: »Imamo Abrahama za oca«, i ne samo njima, Isus je govorio, da On na svoj i ljudi na svoj način imaju Boga za Oca. Dosljedno, Pisma će Njega nazvati našim bratom, bratom ljudi.

Čovjek time što je čovjek, slika je Božja, Bogu sličan; nosi u sebi nešto Božje i bogoliko, nosi sliku Oca i sliku Sina Božjega i svoga Brata Isusa u Duhu Svetomu. To je srodstvo ljudi.

Po krštenju rađamo se od vode i Duha, zapravo preporučamo, kao što su se stari rađali od sjemena Abrahamova. Krštenjem se postaje Kristov. To je srodstvo krštenih.

Isus Krist reče o novom srodstvu: »Moja majka i moja braća su oni koji Božju riječ slušaju i drže je.«

Ivan Golub

KAO NITKO

Kada god navratim k njima, mali me Filip stane češljati. Voli on češljati kuma. Ovog puta kao da je to zaboravio. I kad sam ja zaboravio na to da je on valjda zaboravio, veli: »Počešljat ću te.« I otrči da bi se vratio s velikim češljem u maloj ruci.

Povukao je češalj po prorijeđenoj kosi, stao preda me:

Sad izgledaš kao Danijel Popović.

Nije dugo motrio svoje djelo. Okrenu mi kosu u drugom pravcu.

Sad izgledaš kao Superman.

I začas je kosa pod njegovim češljem primijenila smjer.

Sad izgledaš kao Miss Florian.

Sad kao Barbika.

A tko je to – upitah.

Jedna lutka – reče Filip i da ne bude dužan pitanje, zapita me pokazujući na notes u mojoj ruci: Kaj, pišeš pjesmu? Hoćeš li je objaviti u Radosti? I dovršivši novu frizuru stade preda me, ali bez riječi. Pa upitah ja: A kao tko sada izgledam?

Kao nitko – reče Filip.

Što mislite o tome koja mi je frizura od sviju Filipovih frizura najdraža?

Ova posljednja: kao nitko!

A znate li zašto? Zato što ne izgledam kao ovaj ili kao onaj, nego kao nitko drugi. Ja sam ja.

Ivan Golub

BLAŽENSTVO

Oni koji su slijedili Isusa pustarama Judeje i vrtovima Galileje zapisali su Isusove besjede poznate kao Blaženstva. Jedan je zapisao četiri, drugi osam. No Isus je izrekao još »koje«: »Blaženi koji.« Tako je Tomi, koji, dok sam ne vidi, nije htio vjerovati učenicima kad su oduševljeno govorili »vidjesmo Gospodina«, rekao: »Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju.«

Kao sva Isusova blaženstva, tako je i ovo neobično, da ne reknem zbu-njujuće. Ako je itko blažen, onda su valjda blaženi oni koji su vidjeli Isusa na stazama Galileje, na vodama Genezareta, u vrevi Kafarnauma i pred mnoštvom u hramu. Ipak, Isus veli da su blaženi oni koji ne vidješe, a vjeruju. Tom svojom besjedom podrezao je u korijenu svaku zavist i pokosio svaku ljubomoru kasnijih naraštaja. One koji ne vidješe proglašava Isus blaženima. A zašto? Dva su puta do spoznaje: vidjeti i vjerovati. (Prvi je, rekli bismo, bliži znanosti, drugi umjetnosti). Isus hvali i taj drugi put. (A sebe sama naziva putem). Blaženi koji ne vidješe, a vjeruju.

Ivan Golub